

Prins Edelhart

Henriëtte Blaauw

bron

Henriëtte Blaauw, *Prins Edelhart*. Met illustraties van Raymond de La Nézière. Kluitman, Alkmaar 1921

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/blaa012prin01_01/colofon.php

Let op: werken die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn.

digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren i.s.m.

t.o. 3

Eerste hoofdstuk.

Een vreemde gast op 't kasteel.

In overoude tijden was er heel, heel ver hier vandaan een land, waar niet alleen gewone menschen, maar ook feeën en toovergodinnen, heksen, reuzen en kabouters woonden.

Dat land noemde men het Wonderland.

Roodkapje, Asschepoetster, Sneeuwwitje, Klein Duimpje en Riket met de Kuif waren ook in dat land. En we weten dat ze een heeleboel wonderlijke dingen beleefd hebben.

De koning van het groote rijk was heel bemind onder het volk. Hij en zijn jonge vrouw woonden in een prachtig kasteel, midden in de bosschen gelegen. Daar waren ze den eersten tijd van hun huwelijk dan ook zoo gelukkig samen, dat ze niets meer te wenschen hadden.

Maar na een paar jaar begon de Koningin de zalen

in 't groote kasteel 'Rustenburg' leeg en ongezellig te vinden.

'Och, wat is 't hier toch stil en eenzaam,' zuchtte ze vaak, en zeker zou ze ziek zijn geworden van verveling, als de goede fee Rosa haar niet de geboorte van een allerliefst meisje voorspeld had.

Op een zonnigen zomermorgen lag het kindje in de wieg en in alle plaatsen van 't land werd de blijde tijding door klokgelui aangekondigd.

De gelukkige ouders gaven een prachtig feest, waarop ook verscheidene feeën gevraagd werden.

'Nu, wat zegt ge wel van mijn lieveling?' vroeg de koningin, het kleintje aan de feeën vertoonend.

't Ziet er allerliefst uit,' klonk het van alle kanten.

De moeder lachte blij en gaf de kleine aan een hofdame over. Maar op 't zelfde oogenblik kwam er een heks binnen, die met schelle stem riep:

'Waarom hebt ge mij niet op dit feest gevraagd, domme ouders? Uw onbeleefdheid tegenover mij zal streng gestraft worden.'

Regelrecht liep ze naar 't prinsesje toe en raakte het met een zwarten ring aan, dien ze van haar vinger schoof. Daarop riep ze zoo luid, dat iedereen het kon hooren:

'Prinses, als ge zeventien jaar zijt, zult ge u aan een spinnewiel bezeeren en in dit kasteel in slaap vallen. Honderd jaar zal die slaap duren. Dan komt een jonge prins u hier wakker maken.'

Toen verdween ze weer, de ouders verstijfd van schrik achterlatend.

Doch de goede feeën stelden de koningin gerust.

‘Wij zullen uw dochtertje beschermen, zooveel we kunnen, beloofden ze, maar toch gebeurde het werkelijk, dat de prinses op haar zeventienden verjaardag in een diepen slaap viel, waaruit ze niet meer ontwaakte.

De jaren gingen voorbij en nooit was er eenige verandering in den toestand van de prinses merkbaar.

‘We moeten in ons paleis boven op den berg gaan wonen,’ zei de koning op zekeren dag tegen zijn vrouw. ‘Hier zitten we altijd maar te treuren. En dat mag niet langer. Wat heeft het land aan een vorst, die alleen voor zijn eigen belangen leeft?’

Ginds op den berg hebben we aan den voorkant immers het gezicht op dit kasteel. De afstand is wel ver, maar gebeurt hier iets bijzonders, dan merken wij het toch. Denk eens aan het aardige kijkje op de rivier aan den achterkant van het paleis. Wat vroolijk zult ge daar zitten.’

‘En hoe doet ge dan met ons personeel?’ vroeg de koningin.

‘Dat laten we hier om op ons kind te passen. In 't paleis op den berg hebben we bediening genoeg.’

Had de koning geweten, dat na zijn vertrek uit 't kasteel, de heele hofhouding daar ook in slaap zou vallen, dan was hij zeker weer op zijn plan terug gekomen.

‘Ja, we moesten er maar toe besluiten, hoeveel moeite het mij ook kosten zal, van Rustenburg weg te gaan,’ zei de koningin.

Zoo verhuisden ze naar het prachtige paleis op den berg.

In gezelschap van den hond en twee katten brachten

ze menig prettig uurtje in de achtergalerij door. De frissche wind bezorgde de koningin weer kleur op de wangen. Ook was 't merkbaar dat ze minder sombere buien had.-

Daar de menschen in 't wonderland veel ouder werden dan ergens anders, hoopten de ouders toch nog het geluk te mogen beleven, hun dochtertje weer ontwaakt te zien. Ze rekenden altijd weer uit, hoe lang ze nog op de groote gebeurtenis zouden moeten wachten. Maar hoe ouder ze werden, hoe meer ze den tel kwijt raakten. 't Beste was maar, den tijd rustig af te wachten.

Intusschen trachtte de koning zijn vrouw zooveel mogelijk afleiding te bezorgen. Overal nam hij haar mee naar toe. Ook gaven ze weer partijen en hoewel de koningin er niets op gesteld was, zou haar verjaardag bijzonder luisterrijk gevierd worden.

Op dien feestdag begonnen de gasten al voor dag en dauw te komen. De eerste die binnen kwam, was de goede fee Rosa. Op haar volgden minder gewichtige personen, die zich haastten hun compliment voor de jarige gastvrouw af te steken. Ieder kreeg een vriendelijk woord van haar en onderling werd er zoo druk gebabbeld, dat men elkaar nauwelijks kon verstaan.

'Ik geloof, dat de gasten haast present zijn,' zei de koningin, zich tot haar gemaal wendend. Maar nauwelijks had ze dit gezegd, of daar hoorde ze buiten paardengetrappel en zweepgeklap.

Nieuwsgierig, wie daar nog zou zijn, keek de koningin naar buiten. Een gouden koets, met twee paarden bespannen, reed de oprijlaan in.

Het portier werd haastig geopend en nu kwam er een

klein, parmantig heertje te voorschijn, dat met langzame passen de wit marmeren treden beklom. Hij had een zwart pak aan, met breede, gouden strepen afgezet.

Het was de markies van Carabas. Vriendelijk lachend kwam hij de zaal binnen. Na even rondgekeken te hebben, liep hij buigend als een knipmes op de koningin toe. Hij meende een heel goed figuur te maken, al draaide hij onder 't praten als een tol om de gastvrouw heen.

Met 't plan, zoo dicht mogelijk bij haar in de buurt te blijven, zocht hij een geschikt plaatsje op, maar nu had de arme markies de onhandigheid, over den sleep van de koningin te struikelen. In zijn angst greep hij de kostbare japon met beide handen vast, met 't treurig gevolg, dat hij haar geheel stuk trok.

‘Help, help!’ gilte de koningin, zonder eigenlijk te weten, wat er met haar gebeurde.

‘t Zal 't beste zijn, dat ge de zaal even verlaat en u gaat verkleeden,’ zei de koning, een boozen blik op den markies van Carabas werpend. ‘Zulke lompe gasten hooren niet op dit feest.’

De markies was te verlegen, een woord van verontschuldiging uit te brengen en poetste gauw de plaat.

Vlug had de koningin een andere japon aangetrokken en haar plaats weer ingenomen. Riket met de Kuif en Blauwbaard wachtten haar al met ongeduld.

‘t Was een groote verrassing voor me, op dit feest gevraagd te worden, Majesteit,’ zei de laatste met een vriendelijk lachje. ‘Ge weet niet hoe eenzaam het in mijn kasteel is, nu ik mijn lieve vrouw verloren heb.’

Een zacht gemompel ging door de zaal, want er werden vreemde verhalen van Blauwbaard verteld. Niemand wist echter het rechte van de zaak, maar dat hij een wreed mensch was, stond vast. Daarom weigerden ook alle dames, aan het diner naast hem te zitten, en moest hij er zich in schikken, rechts en links een leegen stoel tot gezelschap te hebben.

Hij was 't echter niet alleen, die aan zijn lot werd overgelaten. De booze fee Ursula moest 't zelfde ondervinden. De koning en de koningin hadden 't niet gewaagd haar thuis te laten, hoe vreeselijk ze haar gezelschap ook vonden.

't Was een schitterende maaltijd en nadat er nog allerlei fijne bonbons waren gepresenteerd, stond men van tafel op, om naar de danszaal te gaan. De gasten hadden verschillende groepjes gevormd en

wachtten op de muziek die dadelijk zou beginnen.

Maar inplaats van een vroolijk walsje hoorde men buiten opeens een hoornsignaal. Driemaal herhaalde het zich.

De vorst liet een lakei bij zich komen en zei: ‘Ga eens kijken, of er iemand aan de poort staat. Misschien is 't een reiziger die verdwaald is.’

De man vertrok en kwam een paar minuten later met den vreemdeling binnen. Het was een bijzonder knappe en beschaafde man, die dadelijk toonde, een goede opvoeding genoten te hebben. Ook kon men aan zijn rijke, smaakvolle kleeding zien, dat hij van hooge afkomst was.

Hij ging dadelijk naar de koningin toe, maakte een diepe buiging en gaf haar zoo hoffelijk mogelijk een kus op de hand. Daarop wendde hij zich tot den koning en zei met een eerbiedigen groet: ‘Majesteit, vandaag is 't honderd jaar geleden, dat de prinses, ginds in 't donkere kasteel Rustenburg, in slaap is gevallen. Ik ben prins Edelhart en door de goede feeën uitgezonden om haar wakker te maken en daarna met haar te trouwen.’

De koning, niet weinig verrast door zijn woorden, stak den jongen man de hand toe en antwoordde: ‘Ge begrijpt hoe uw onverwachte komst mij en mijn vrouw verheugt. Als ge werkelijk de prins zijt die haar zal wekken, ga dan zoo gauw mogelijk. O, wij verlangen zoo haar weer in ons midden te hebben en haar te mogen omhelzen.

In zijn vreugde dacht de koning er niet aan, dat 't al nacht was, maar toen de klok van 't paleis twaalf zware slagen liet hooren, legde hij zijn hand op den schouder

van den prins en zei: ‘Ge kunt nu niet meer gaan, wacht tot morgen, mijn vriend. Ge zult moe zijn van uw reis en graag wat willen eten. Ga maar dadelijk met me mee.’

Terwijl prins Edelhart zich aan de restjes van 't diner te goed deed, ging 't in de feestzaal druk toe, daar alle gasten van 't groote nieuws vervuld waren. En aan 't slot van den avond kwam er waarlijk nog ruzie ook, daar Blauwbaard een man op de teenen trapte. Gelukkig dat twee lakeien de vechtersbazen van elkaar scheidten en meteen uit de zaal zetten.

Na die grappige vertoening kwamen de bedienden met flambouwen binnen, die onder de gasten werden uitgedeeld. Toen ging men uiteen, en werd den prins een nachtverblijf aangewezen. Eén gast was er echter, die 's nachts om twee uur nog vertrok. Het was Ursula. Ze nam van niemand afscheid en vloog, op een bezemsteel gezeten, in de richting van 't geheimzinnige kasteel.

Tweede hoofdstuk.**Prins Edelhart heeft allerlei ontmoetingen.**

Den volgenden dag werd onze held al vroeg door 't zonnetje gewekt. Met de handen onder z'n hoofd lag hij over zijn plannen na te denken. 't Was voor zoo'n jonge man ook geen kleinigheid, de prinses uit haar slaap te wekken. Wie weet, met hoeveel gevaren hij nog te kampen zou hebben.

Maar hij was flink en vol moed. Bovendien hadden de goede feeën hem uitgezonden en een gunstigen afloop voorspeld.

‘Hoe vroeger ik ga, hoe beter,’ dacht hij, zich in zijn bed oprichtend. ‘Misschien kom ik vandaag nog wel tijd te kort en dan zou 't me spijten, nu zoo lang geluierd te hebben.’

Hij kleedde zich vlug aan, gespte zijn degen om en verliet zoo zachtjes mogelijk de kamer. Met slaperige gezichten kwamen ook de bedienden de trap af. Aan hun langzame bewegingen was duidelijk te zien dat ze nog niets geen lust in 't werk hadden.

Even later verschenen de koning en de koningin. Ze wilden hun gast niet laten vertrekken, voor ze hem even de hand hadden gedrukt. De beide oudjes zagen er potsierlijk uit. In de haast hadden ze maar gauw wat aangeschoten om niet de kans te loopen, te laat beneden te zijn. De koning had zelfs z'n slaapmuts nog op, waarvan het kwastje achter in zijn nek bengelde.

Gelukkig was de jonge man beleefd genoeg, zijn

t.o. 16

lachen in te houden en er zoo weinig mogelijk naar te kijken. Zijn gedachten waren dan ook van vrij wat gewichtiger dingen vervuld.

‘Ik hoop, dat ge gelukkig moogt zijn,’ zei de koningin, toen ze aan 't ontbijt zaten.

‘Ik zal mijn uiterste best doen, Majesteit,’ antwoordde Edelhart, zijn brood met moeite naar binnen slikkend.

‘De goede feeën zullen u wel beschermen, daar vertrouw ik zeker op,’ riep ze met een gelukkig lachje. ‘t Verbaasde me, dat Ursula gisteren zoo kalm bleef, toen ze hoorde, wat de bedoeling van uw komst was. Misschien heeft ze er zelf niet eens aan gedacht dat de honderd jaren om waren. Als ze maar niet boos is, op de goede feeën.’

‘Dat is ze altijd, Majesteit,’ zei Edelhart.

‘Ja, maar nu zij de heks vóór geweest zijn met 't zoeken van een prins, kon ze u wel eens tegenwerken. Haar wil moet altijd koning kraaien.’

De prins keek even bedenkelijk. ‘Ursula is niet gemakkelijk,’ antwoordde hij.

‘Maar geen macht, hoe groot ook, zal mij tegenhouden. Nu moet ik gaan. Vaarwel.’

Buiten gekomen drukte hij z'n hoed, met fazanteveeren versierd, stevig op zijn blonde krullebol en besteeg zijn paard. Nog eenmaal keek hij naar boven om den vriendelijken groet van den koning en de koningin met een eerbiedige buiging te beantwoorden.

Vroolijk droeg het paardje zijn ruiter langs eenzame wegen en uitgestrekte bosschen. Het geheimzinnige kasteel was niet zoo heel ver, maar Edelhart wilde de

heele omgeving leeren kennen, voor hij op zijn doel afging.

Na den omtrek een uur lang doorkruist te hebben, kwam de prins op een veld, waar een paar wandelaars voor hem uitgingen.

‘Wat zouden dat voor heertjes zijn?’ dacht hij.

Hij gaf zijn paard de sporen en had de mannen in minder dan geen tijd ingehaald. Het waren twee boeren die een ezel tusschen zich in hadden.

‘Goeden morgen,’ zei hij vriendelijk. ‘Al zoo vroeg op weg?’

‘Ja, we gaan koren halen,’ antwoordde de oudste man, zeker een goede zestiger.

‘Zoo, zoo, en dat is misschien uw zoon?’ vroeg de prins op den anderen man wijzend.

‘Goed geraden, mijnheer, m'n oudste zoon.’

Edelhart bleef naast hen rijden en nam ze om de beurt eens op. De oude man scheen moe te zijn, want hij zuchtte voortdurend. Iederkeer zette hij z'n glimmenden, hoogen hoed af, om de zweetdruppels van zijn voorhoofd te vegen, maar hij kreeg het er blijkbaar nog warmer door.

Edelhart begon te lachen en vroeg: ‘Waarom gaat ge niet op den ezel zitten, baas? Dan wordt ge lang niet zoo moe.’

De grijsaard zuchtte en gaf eerst geen antwoord. Toen zei hij, met z'n hand door zijn langen baard strijkend: ‘Ja, ik zou wat graag op den rug van Grauwkje kruipen. Maar 't kan niet, onmogelijk. De menschen lachen me uit en maken allerlei dwaze opmerkingen.’

‘Lachen de menschen je uit? Maar waarom dan?’

vroeg Edelhart verbaasd.

‘Kijk mijnheer, als ik op den ezel zit, moppert mijn zoon, dat hij er naast moet lopen. En rijdt mijn zoon er op, dan neemt men 't hem kwalijk, dat hij een ouden man, z'n vader nog wel, de reis te voet laat maken. Werkelijk, 't is nooit goed.

Ten einde raad zijn we op 'n keer met ons beidjes op Grauwkje's rug geklauterd en toen was 't nog veel erger. We hadden nog geen paar meter afgelegd, of daar kwam een deftige oude heer aan. Hij hield ons staande en vertelde lid van de dierenbescherming te zijn. Hij vond 't een schande, dat we Grauwkje zoo mishandelden. Toen moest ik warempel m'n naam opgeven, dien hij met een gouden potlood in een boekje opschreef. Hij zei ons, dat we ernstig gestraft zouden worden

wegens dierenmishandeling. Ik stribbelde nog wat tegen en gleeed zoo gauw mogelijk van den ezel af. Maar wat hielp me dat? Een paar dagen later kon ik tien gulden boete betalen.'

Edelhart begon te lachen en stemde toe, dat 't moeilijk was de menschen te voldoen. Hij wist daar ook nog allerlei staaltjes van te vertellen en noemde er een paar op. Zoo viel de weg veel minder lang en waren ze bij 't kruispunt gekomen voor ze eraan dachten.

'Wij moeten links, u hoop ik toch ook?' zei de oude baas.

'Nee, ik ga rechts,' antwoordde de prins, terwijl hij z'n paard tot staan bracht en beide mannen een hand gaf. 'Goede reis verder.'

'Van 't zelfde,' klonk 't vriendelijk terug. 'Dank je voor je gezelschap, mijnheer.'

Toen Edelhart weer alleen was, zette hij z'n paard in galop. Als zijn tocht verder ook zoo voorspoedig mocht zijn, zou hij 't kasteel al heel gemakkelijk bereiken.

Maar, helaas, toen hij de groote bosschen naderde, werd alles anders. Langs een kalen weg kwam hij op een moerassig land, dat niet te berijden was. Het paard had nog geen stap gedaan of het zakte weer in een modderpoel weg. Edelhart was wel genoodzaakt er af te gaan, om het dier te helpen. Dat hij zelf ook tot aan zijn knieën in 't moeras stond, kon hem weinig schelen.

Al verder en verder plaste hij door de nattigheid, tot hij eindelijk op een goed onderhouden grindweg kwam. Nu had hij de dichte bosschen vlak voor zich. 't Was alleen maar de vraag hoe er doorheen te komen en een

begaanbaar pad te vinden.

‘Nu gaan we de donkere bosschen in, Bruintje,’ zei hij, het dier bemoedigend op den hals kloppend. ‘Met een goeden wil komen wij er wel.’

Nog even haalde hij 't portretje van de prinses voor den dag, dat de koningin hem op zijn tocht had meegegeven. Wat lachte dat lieve, zachte gezichtje hem vriendelijk toe!

Na 't portretje weer zorgvuldig weggeborgen te hebben, zocht hij naar een weg, die hem voor den doortocht nog 't beste leek. Maar overal hadden de takken der boomen zich zoo dicht door elkaar geslingerd, dat hij al dadelijk verlegen stond. Even dacht hij er over onder de takken door te kruipen, maar ook dat was onmogelijk.

Wat te doen? Edelhart wist het werkelijk niet.

Eindelijk besloot hij er met z'n degen maar op los te slaan en zich zoo een weg te banen.

Nauwelijks had hij een paar dunne twijgjes met de stalen punt aangeraakt of daar ging de dichte massa plotseling uiteen. Nu was het geen warboel van takken en bladeren meer, maar een prachtige laan die Edelhart voor zich zag. Hij kreeg een kleur van blijdschap en dankte in stilte de goede feeën, die hem zonder twijfel zoo heerlijk uit den nood hadden geholpen.

Hij besteeg zijn paard en keek, langzaam rijdend, alle kanten uit. Een mooier streek had hij niet kunnen wenschen.

‘k Zal jou hier even aan je lot overlaten, Bruintje,’ zei hij, toen hij in de verte een troepje herten zag aankomen. ‘Ze mochten eens voor je schrikken en op den loop gaan.’

De prins liep er regelrecht naar toe en streekte de mooie dieren een voor een over den kop. Ze schenen veel vertrouwen in den vreemden bezoeker te hebben, want steeds kwamen er meer bij. Zelfs wipten de hazen en konijnen hem zoo vrijpostig voor de voeten, alsof ze altijd de grootste vrienden van de menschen geweest waren. Alleen de fazanten hielden zich op een afstand, omdat ze hun eigen veeren op den hoed van den vreemdeling herkenden, 't geen hun wel een beetje verdacht voorkwam.

Edelhart had hier wel een heelen dag willen blijven, zoo heerlijk vond hij 't in 't bosch. Maar voort, voort, moest hij naar 't kasteel Rustenburg, waar hem nog een veel grooter verrassing wachtte.-

Juist had hij zijn paard weer bestegen, toen hij plotseling geen uitweg meer zag. 't Was of de boomen als paddenstoelen uit den grond verrezen. Voor, achter en op zij, overal sloten ze hem in.

‘Nu ben ik er zeker van, aan de macht van de heks Ursula overgeleverd te zijn,’ zuchtte de arme man. ‘Hoe kom ik hier ooit weer vandaan?’

Met veel moeite werkte hij zich tusschen de dikke stammen door, in de hoop een weg te vinden. 't Was doodstil in 't bosch, alleen fladderde een raaf onrustig heen en weer en liet nu en dan een akelig gekras hooren. 't Was duidelijk dat er iets bijzonders gebeurde en natuurlijk had Edelhart geen rust, voor hij de oorzaak van dat angstig geroep ontdekt had.

Hij volgde het dier met de oogen en zag nu dat het een groot stuk kaas in den bek droeg.

Die zwartkop, daarboven in den boom, leek wel een

acrobaat, zulke malle sprongen maakte hij. Als het dier even stil zat om uit te rusten, rekte het den hals uit en keek naar beneden. Daar moest dus iets zijn dat de raaf zoo onrustig maakte.

Edelhart kroop op handen en voeten onder de lage takken van een kreupelboschje door en zag nu tot zijn groote verbazing een vos staan, die blijkbaar op 't stuk kaas loerde. In zijn eigen taaltje begon Reintje een gesprek met de raaf. Edelhart kon er wel niets van verstaan, maar uit alles bleek toch, dat die twee 't niet met elkaar eens waren.

In zijn woede sprong de vos telkens tegen den boom op, met de bedoeling, de raaf te pakken te nemen en op 't laatst raakten ze zoo aan 't kibbelen, dat de raaf al plagend en scheldend het stuk kaas uit den bek liet vallen.

‘Kras, kras,’ klonk 't nu harder dan ooit, ‘kras, kras!’

Bedroefd zat 't arme dier voor zich uit te kijken. 't Was ook geen kleinigheid, zoo'n lekker hapje te moeten missen. Maar de prins was zoo vriendelijk het stuk kaas op te rapen, daar Reintje zijn poot al uitstak om 't lang begeerde snoeperijtje naar zich toe te halen.

De gulzigaard zette groote oogen op, toen de prins hem zijn degen voor den neus hield en vluchtte hals over kop het bosch in.

Zorgvuldig veegde Edelhart het stuk kaas weer schoon en hield het in de hoogte.

‘Hier kameraad,’ riep hij den raaf toe, ‘kom 't maar gauw weer halen. Reintje zal je geen kwaad meer doen.’

De vogel wipte vlug naar beneden, bleef op den ondersten tak van den boom zitten en keek zijn weldoener met een paar schrandere oogjes aan. Een oogenblik later begon de raaf, tot groote verbazing van Edelhart, te praten.

‘Ik dank u voor uw vriendelijke hulp,’ klonk 't zoo duidelijk mogelijk. Kijk, nu wil ik u op mijn beurt ook een pleziertje doen. Ge zult een mooi geschenk van me hebben, maar pas op, dat ge 't niemand laat zien.’

Daarop trok de raaf met veel moeite een veer uit den linkervleugel en liet haar met een lichte beweging voor de voeten van den prins neervallen.

‘Bewaar dit kleinigheidje zoo zorgvuldig mogelijk,’ zei de vogel. Het zal u goede diensten bewijzen. Ik weet waarom ge hier in dit bosch gekomen zijt en ik weet ook, dat veel vijanden u omringen. Mochten ze het àl te bont maken, wrijf dan even met uw hand over deze veer.’

‘En wat gebeurt er dan?’ vroeg Edelhart lachend.

‘Dat zult ge wel zien,’ was 't korte antwoord.

Zonder een bedankje af te wachten, nam de raaf het stuk kaas in zijn bek en verdween in de donkere bosschen.

Derde hoofdstuk.

In verkeerde handen.

‘k Zal het veertje maar zorgvuldig bewaren, hoe weinig geloof ik ook aan de woorden van de raaf hecht,’ dacht de prins, het in zijn eentje nog eens beijkend. Gelukkig neemt het ding geen ruimte in en kan ik het gemakkelijk meedragen. 't Was anders wel vreemd, dien zwartkop als een gewoon mensch te hoo-

ren praten. Daar zit secuur een geheim achter.’

Hij stopte het veertje bij 't portret van de prinses. Daar was het veilig geborgen.-

Intusschen was het al vrij laat geworden en begon de lucht te betrekken. Edelhart begreep, dat 't hoog tijd werd verder te gaan, doch waar moest hij heen?

't Beste was maar de meest ruime doorgangen op te zoeken, dan kwam hij toch in elk geval verder.

De grond was hier en daar zoo vochtig, dat het water in zijn laarzen siepelde. 't Krioelde er dan ook van oranjekleurige en zwarte paddenstoelen. Er waren erbij, die tot aan den kop van 't paard reiken.

Na een poos in 't half donker rondgedwaald te hebben, kwam hij op een klein grasveld, en wie zag hij nu plotseling voor zich staan? De goede fee Rosa. Edelhart kon zijn oogen niet gelooven. Wat zag ze er lief uit in haar licht groene, klokvormige japon. Ze leek wel een pas ontloken bloem.

‘Edelhart,’ zei ze met een allerliefste stem, ‘wees niet bang voor mij. Ik meen het goed met u en wil u helpen alle moeilijkheden, die zich verder nog zullen voordoen, uit den weg te ruimen. Ursula heeft u op het feest van den koning gezien en alles gehoord, wat ge daar aan de ouders van de prinses verteld hebt. Zij weet ook wel dat de honderd jaar om zijn, maar toch zal ze u het geluk niet gunnen, de prinses wakker te maken. Want ze is slecht, die heks Ursula, heel, heel slecht.’-

De prins knikte, maar durfde niets zeggen, uit vrees de fee in de rede te vallen. Hij vond 't zoo heerlijk haar te hooren praten, omdat hij voelde, dat alles wat ze zei, waarheid was.

Bezorgd vroeg hij zich af, hoe ze door deze woeste streek hierheen was gekomen. Zou ze hem lang gezocht hebben?’

‘Luister nu goed naar mij,’ vervolgde de fee, in het gras neerknielend. ‘Ge ziet hier dit varenkruid wel staan? dat moet ge voorzichtig afplukken en meenemen. Ik heb de varentjes met mijn tooverstaf aangeraakt, waardoor ze de macht hebben gekregen, u onzichtbaar te maken. Tenminste, als ge dat wenscht.

Zijt ge in gevaar of wilt ge om een andere reden niet gezien worden, dan hebt ge maar even aan het groen te ruiken en zachtjes te zeggen: “Goede fee Rosa, maak mij onzichtbaar.” Denkt ge dat ge weer gerust voor den dag kunt komen, dan zijn alleen de woordjes “dank u” voldoende, om uw wensch vervuld te zien.

Verder wil ik u nog een goeden raad geven. Alles wat zwart is moet ge niet vertrouwen. Die kleur zou uw ongeluk kunnen zijn.'

Met een vriendelijk lachje verdween ze weer. Het scheen haar volstrekt geen moeite te kosten, tusschen de woeste takken door te komen, want na een oogenblik was er niets meer van haar te zien.

Edelhart bleef nog langen tijd naar de plek staren waar ze gestaan had en plukte daarna het varenkruid zoo voorzichtig mogelijk af.

'Kom Bruintje, nu zullen we maar eens opstappen,' riep hij zijn paard toe, dat ginds nog een grooter grasveld ontdekt had. 'We loopen anders gevaar, hier vannacht te moeten blijven.'

'Hier blijven mijnheer, hoe komt u erbij?' riep opeens een fijn stemmetje achter hem

Edelhart keerde zich om en zag tot zijn groote verbazing een lief, klein meisje staan. Ze had een eenvoudig katoenen jurkje aan, dat gedeeltelijk door een hagelwit schortje bedekt werd. Op haar hoofd droeg ze een vuurrood mutsje, met een paar lintjes onder 't kinnetje vastgestrikt.

't Geheel zag er zoo aardig uit, dat Edelhart dadelijk schik in haar had.

'Hoe heet je en waar kom je vandaan, beste meid?' vroeg hij.

Ze wees met haar vingertje naar haar mutsje en zei: 'Ik heet Roodkapje. Moedertje en ik wonen aan den anderen kant van 't bosch, weet u, en daar kom ik vandaan. Maar vertelt u eens,' vervolgde ze geheimzinnig fluisterend, 'bent u hier al lang?'

‘Ja een heel poosje. Waarom vraag je dat?’

‘Och, ik wou zoo graag weten of u den wolf misschien ook bent tegengekomen.

Ik zoek hem al zoo lang, want ik wou een beetje met hem spelen.’

‘Wat zeg je daar? Wou je spelen met een wolf?’ vroeg de prins verschrikt.

‘Ja, waarom niet, mijnheer? Hij is mijn eenige vriend hier in 't bosch. Er komt in deze streken nooit iemand, en daarom vond ik 't ook zoo vreemd, u hier te zien.’

‘Ja, dat wil ik wel gelooven, kleintje. 't Spijt me ook

genoeg, hier verdwaald te zijn. Jij weet zeker goed den weg?’

‘Nou òf ik!’ riep Roodkapje. ‘Ik kom hier zoo vaak. Maar als ik u wijs hoe u moet loopen, gaat u dan meteen ook weer weg?’

‘Ja, wat dacht jij dan?’

‘Dat u nog een poosje bij me bleef. U lijkt me zoo aardig en vriendelijk’

‘Zoo, zoo, en jij lijkt me een klein vleistertje,’ lachte Edelhart. ‘Maar ik weet wat moois. In plaats van me te wijzen hoe ik loopen moet, breng je mij een eind weg. Dan babbelen we nog een beetje met elkaar.’

‘Hè, dat is leuk en 't kan ook best, want ik moet naar grootmoeder!’ riep 't kleine ding blij. Als u soms even mee naar binnen wilt gaan, kunt u wat drinken krijgen, want u zult wel dorst hebben... En... en... dan krijg ik geen standje ook.’

‘Heb je dan katekwaad uitgevoerd, ondeugd?’ vroeg de prins.

‘Nee dat niet, mijnheer. Maar ik zou een potje boter naar grootmoeder brengen en heb een ongeluk gehad. 'k Was aan 't bloemetjes plukken en, plons, daar viel 't potje in 't water. Als u nu 't eerst bij grootmoeder binnengaat, kunt u mooi vertellen, wat er gebeurd is.’

‘Jij bent een mooie!’ riep Edelhart. ‘Nu moet ik dat zaakje voor jou opknappen? Best hoor, we zullen zien, kom eerst maar mee.’

Hij nam 't paard bij den teugel en stapte zoo goed en kwaad als 't ging, naast zijn kleine vriendin voort.

‘Strakjes wordt 't beter,’ troostte Roodkapje hem, toen hij over een dikken boomwortel struikelde. ‘Dan

komen we op een weg, waar volop viooltjes en vergeet-mij-nietjes staan.’

Ze gaf hem een arm en trok hem in de richting van een klein heuveltje. Daarachter liep een smal paadje, dat op den grooten weg uitkwam.

‘Ziet u wel, dat ik gelijk heb!’ riep ze. ‘Hier wordt het al licht, kijk maar.’

Ze wees naar de witte wolken, waarachter de zon nu en dan kiekeboe speelde.

‘Hoe verder we nu komen, hoe beter wij elkaar kunnen zien,’ lachte het vroolijke ding.

‘Wat zal grootmoeder opkijken, als u haar kamertje komt binnenstappen. Misschien ligt ze wel in bed, want ze is een beetje ziek.’

‘Moeten we nog ver lopen? ’t Begint al avond te

worden, kleintje.’

‘Kom maar eens hier,’ antwoordde ze, haar vriend naar den kant van den weg trekkend. ‘Ziet u ginds geen klein huisje? Daar woont grootje.’

Vroolijk huppelde ze vooruit om aan 't eind van den weg op haar metgezel te wachten. Ze had er echter nog geen minuut gestaan, toen ze hem weer op een holletje tegemoet kwam loopen.

‘Mijnheer, mijnheer!’ riep ze, blij in haar handjes klappend. ‘k Heb den wolf gezien. Maar ik moet heel hard loopen, als ik hem nog zal inhalen. Toe, wilt u nu vast naar 't huisje gaan, dan kan ik hem nog even spreken. 'k Heb hem juist zooveel te vertellen, dat begrijpt u wel. U hoeft maar alleen aan 't touwtje te trekken, dan gaat de deur vanzelf open,’ vervolgde ze, nog hijgend van 't harde loopen. ‘En zult u niet vergeten, aan grootje te zeggen, dat ze niet brommen mag? Ik zal niet lang weg blijven.’

Met beide handjes wuifde ze hem goeden dag en liep, zoo hard ze kon, den wolf achterna.

‘Als die deugniet haar maar geen kwaad doet,’ dacht Edelhart een beetje bezorgd. ‘Ze schijnt anders wel bijzonder goede maatjes met hem te zijn.’

Bij 't huisje gekomen, deed hij, zooals Roodkapje gezegd had.

‘Mag ik binnenkomen?’ vroeg hij, op de kamerdeur kloppend.

Er kwam geen antwoord.

Voor de tweede maal herhaalde de prins zijn vraag, maar toen hij nog geen gehoor kreeg, was hij zoo vrij, naar binnen te stappen. De blauwe valgordijntjes waren

t.o. 32

neer gelaten, zoodat hij niet zoo heel best kon zien. Het groote bed in den hoek was echter duidelijk te onderscheiden. De prins liep er regelrecht op af en schoof het witte gordijn nog wat verder open.

‘Goeden-avond, oudje,’ zei hij, op een rieten stoel plaats nemend. ‘t Spijt me, u in bed te vinden, want daaruit maak ik op, dat ge u niet erg lekker voelt.’

Het hoofd op 't witte kussen schudde even heen en weer. Van 't gezicht zag Edelhart niets, daar 't geheel door 't laken bedekt was. Maar wat deed het er toe? Als grootje hem maar verstaan kon, dat was 't voornaamste.

‘Ik heb uw kleindochter, Roodkapje gesproken,’ zei hij. ‘Ze heeft een ongeluk met 't potje boter gehad, dat haar moeder voor u mee gaf. 't Spijt haar vreeselijk,

dus u moet maar niet op haar knorren, als ze thuis komt. Kijk, vrouwtje, hier is een kleinigheid om andere boter te koopen.’

Hij strekte zijn hand uit om de grootmoeder het geld te geven, maar nauwelijks had hij 't laken aangeraakt, of de vrouw sloeg de dekens van haar af en sprong het bed uit.

Met fonkelende oogen nam ze den prins van 't hoofd tot de voeten op en ze balde haar vuisten, toen hij van schrik en verbazing een paar stappen achteruit ging.

Want 't was niet de grootmoeder van Roodkapje, die daar zoo vijandig tegenover hem stond. Nee, in die booze vrouw herkende hij de heks Ursula.

‘Ha, ha!’ riep ze met een vreeselijken lach, ‘prins Edelhart had niet gedacht mij hier te vinden, ha, ha! En weet je, hoe ik hier zoo kom? Ik heb de grootmoeder van Roodkapje wijs gemaakt, dat 't meisje op weg naar hier in een diepen kuil is gevallen en haar been heeft gebroken. Hals over kop is de vrouw de deur uit gelopen en ik heb haar plaats zoolang ingenomen. Nu zijt ge geheel in mijn macht, heerschap. Het prinsesje kan lang op u wachten, dat beloof ik u. Een beetje meer slaap kan voor haar geen kwaad.’-

Edelhart was zoo geschrokken, dat hij over al zijn leden beefde en eerst geen woord kon uitbrengen. Ursula lachte hem hartelijk uit en liep naar 't bed terug. Onder het kussen had ze den zwarten ring verborgen, dien ze altijd bij zich had. Ze haalde hem stilletjes te voorschijn en drukte hem tegen 't voorhoofd van Edelhart.

‘Ziezoo, dat zal je opknappen,’ zei ze, hem met een

valsch lachje aankijkend. ‘Een oogenblik geduld.’

De arme man moest zich aan de tafel vasthouden om niet te vallen. Wat er met hem gebeurde, begreep hij niet, maar hij kon niet meer op zijn beenen staan. Had hij niet gauw naar een stoel gegrepen, dan zou hij op den grond neergesmacht zijn.

Hij voelde de kracht uit zijn lichaam gaan en kon zijn hoofd zelfs niet meer ophouden. Toch hoorde en zag hij alles wat er gebeurde, al kon hij zich op 't laatst in 't geheel niet meer bewegen.

Ursula haalde uit een tasch een klein fleschje te voorschijn. 't Leek wel of er inkt in was, zoo zwart zag het sterk ruikende vocht er uit, dat ze in een lepel goot.

‘Drink,’ zei ze op bevelenden toon. Edelhart probeerde z'n lippen op elkaar te houden, maar de booze fee wist overal raad op en kneep zijn neus dicht. Om lucht te krijgen, was hij wel gedwongen zijn mond open te doen en nu nam Ursula de gelegenheid waar. In een oogenblik had ze 't vocht er in gegoten.

‘Vooruit, slik nu meteen!’ riep ze ongeduldig.

Edelhart gehoorzaamde omdat hij niet anders kon en sloot de oogen. Een paar minuten later klapte Ursula blij in haar handen, omdat 't haar zoo mooi gelukt was, den prins in slaap te krijgen.

Vierde hoofdstuk.

Achter slot en grendel.

Toen Edelhart weer wakker werd, voelde hij zich zwaar in zijn hoofd en moe in armen en beenen. Ook deed zijn rug hem pijn, omdat hij op de vochtige, harde

steen en had gelegen. Met de ellebogen op zijn knieën geleund, staarde hij bedroefd voor zich uit en trachtte zich 't gebeurde te herinneren. Had hij misschien een ongeluk gekregen en was hij daardoor bewusteloos geworden? Maar hoe kwam hij dan in dit akelige hol?

Wel een uur zat hij daar, zonder zijn gedachten bij elkaar te kunnen houden. Langzamerhand werd alles echter duidelijker voor hem en herinnerde hij zich zijn gesprek met Roodkapje. Toen was hij in haar huis gekomen en....

Ja, nu zag hij ook de booze fee Ursula weer, die hem een drank had ingegeven. Maar dat was in 't huisje van de oude grootmoeder gebeurd en daar zag 't er toch heel anders uit. Hier stond geen ledikant met hagelwitte gordijnen, geen tafel en geen stoel.

Edelhart begon te begrijpen, dat hij heel vast geslapen had, anders zou hij wel gemerkt hebben, wat er met hem gebeurde. Dit onderaardsche hol hoorde natuurlijk bij de woning van de heks. Daar had ze hem in zijn slaap naar toe gebracht.

De arme man sloeg de handen voor 't gezicht en begon bitter te schreien. 'Nooit zal ik de prinses kunnen verlossen,' snikte hij. 'Nooit, nooit, al zou ik me de grootste opofferingen willen getroosten. Maar wie zal haar dan wakker maken? Een andere prins misschien?'

Die gedachte maakte Edelhart wanhopig. Hij werd al jaloersch op zijn onbekenden plaatsvervanger. 'Nee, ik zal haar redder zijn en niemand anders!' riep hij, met zijn voeten op den steenen vloer stampend. 'Ik ben nog jong en vol moed. En Ursula zal merken dat ik haar aan durf. Wacht maar!'

Kalm en vol vertrouwen liep hij door zijn cel. In de eerste plaats moest hij nu eens kijken, hoe hij hier zat. De muren waren van groote vierkante steenen opgetrokken en zoover Edelhart kon zien, was de zoldering van hout. 't Krioelde er van slakken en spinnen, die maar al te vaak de brutaliteit hadden, een reisje naar beneden te maken. Daar hadden de ratten en muizen anders al gezelligheid genoeg aan elkaar. Waar ze vandaan kwamen, begreep de gevangene niet, want nergens kon hij een hol of opening vinden. In de houten bank, die voor zitplaats diende, stelde Edelhart nog 't meest belang. Er stonden zeker wel honderd namen op, waaruit bleek, dat Ursula in deze cel al heel wat slachtoffers geborgen had. Hij probeerde het schrift te ontcijferen, maar 't was er veel te donker, om de letters te kunnen lezen.

De stroomatras op den grond vertoonde ontelbare gaten. Menige muis vond daarin een warm plekje, als de cel onbezet was.

De deur, die toegang tot de cel gaf, was geheel van ijzer. Niemand hoefde te probeeren, de zware sloten te verbreken, want zelfs een reus zou 't niet gelukt zijn, op die manier te ontsnappen. Bovendien liepen er geregeld een paar bewakers rond, die voor geen kleintje vervaard waren. Wie hun grimmig gezicht maar zag, had niet eens den moed iets te vragen, omdat men vooruit wist, een norsch antwoord te krijgen.

Hoe langer Edelhart in de cel rondliep, hoe meer hij tot de overtuiging kwam, dat hier geen ontkomen mogelijk was. Het groote getraliede venster kon hem evenmin helpen. Toch had Edelhart er wel de moeite voor

over, het eens van nabij te bekijken. Maar het was hoog en langs den muur naar boven te klimmen zou niet gaan.

‘Wacht, ik weet wat!’ riep de gevangene, in zijn blijdschap vergetend, dat hij beluisterd kon worden. ‘Als ik de bank in de lengte tegen den muur zet, zal 't me gelukken.’

De zijkanten, waarop de zitplank gespijkerd was, waren nogal breed, zoodat de stellage vrij stevig stond.

‘Waren mijn beenen nu maar een paar stelten, dan stapte ik er zoo op,’ dacht de prins. Hij was echter handig en vlug en wist zich na een paar vergeefsche pogingen toch naar boven te werken. Vervolgens greep hij de vensterbank vast en trok zich tegen den muur op.

Heerlijk, nu kon hij naar buiten kijken en wat frissche lucht happen. Nergens ontdekte hij een levend wezen en de velden waren kaal en dor. Heel in de verte zag hij de bosschen, maar of daarachter het kasteel van de slapende prinses verborgen lag, wist hij niet.

Mistroostig bleef de prins voor de tralies zitten, om over zijn droevig lot na te denken. Was er dan niets dat hem helpen kon?

Hij greep in zijn tasch en haalde er de laatste boterham uit. De dunne sneetjes waren zoo droog als kurk, maar in elk geval smaakten ze beter dan de harde korsten van de heks.

Hoewel hij rammelde van den honger, hapte Edelhart toch niet gretig toe. Hij bekeek het brood van alle kanten en rook er telkens aan. Waar kon die vreemde lucht toch vandaan komen?

Ha, nu wist hij het opeens. De varentjes van de goede fee had hij bij zijn boterhammen in de tasch geborgen.

Wat een domoor, daar niet aan te denken. Het tooverkruid zou hem nu juist van dienst kunnen zijn.

‘Als de goede fee waarheid heeft gesproken, ben ik vrij,’ juichte hij, z’n tasch opnieuw openend. Hij dacht het bosje er zoo uit te halen, maar hoe hij ook zocht, nergens was het te vinden.

‘Heb ik het nu verloren? - nee dat kan toch niet,’ dacht Edelhart verdrietig. ‘Aan de sterke lucht zou ik zeggen, dat de varentjes er nog maar pas uit zijn. O, die vreeselijke Ursula zal er wel meer van weten. Zij heeft ze gestolen en niemand anders.’

Woedend smet hij de tasch op den grond. Die sterke geur was nu ondragelijk geworden.

‘Ik moet 't opgeven, en niet meer aan de prinses denken,’ jammerde hij. ‘Maar als die heks 't waagt, hier in de cel te komen, zal ze er van lusten.’

Hij kroop de vensterbank uit om zijn degen bij de hand te hebben, als die nodig mocht zijn. Strakjes zou hem toch stellig weer eten gebracht worden en als *zij* dan kwam....

In een oogenblik stond Edelhart weer op den grond, maar zijn degen was evenmin te vinden. Hij tastte in de donkere hoeken van de cel, keek onder den stroozak, maar tevergeefs.

‘t Is een wonder, dat ze mij m'n kleeren nog niet ontstolen heeft,’ bromde de gevangene, ‘zou ze....’

Angstig greep hij in den binnenzak van zijn jas, waar hij 't portret van de prinses zoo zorgvuldig had opgeborgen. Gelukkig, daar was Ursula met haar vingers afgebleven. Hij haalde het te voorschijn om het nog eens te bekijken, maar wat voelde hij daar nog meer in zijn zak? Ja, dat was waar ook. Die zwarte veer van de raaf had hij bij 't portretje gestopt.

Bedroefd schudde hij zijn hoofd, toen hij 't lieve, lachende gezichtje weer bekeek. ‘Ik wil 't portretje toch bewaren, m'n leven lang,’ snikte hij.

Opeens liep hij naar de deur, want hij meende voetstappen en gerammel van sleutels te hooren. Haastig stopte hij het portretje en de veer weer weg, terwijl hij de bank een, twee, drie op haar plaats zette. Niemand hoefde te weten, dat hij een middeltje had gevonden, een kijkje naar buiten te nemen.

Edelhart hoorde duidelijk den sleutel in 't slot steken, waarna de zware deur met een stevigen vuistslag open viel.

Met één sprong stond de prins er bij, in de hoop, te kunnen ontvluchten.

‘Terug!’ schreeuwde een ruwe stem, ‘terug!’

Een flinke duw deed den gevangene op den grond tuimelen. Edelhart trachtte weer op te staan, maar de ijzeren hand van zijn bewaker greep hem weer vast en gooide hem op de stroommatras.

Graag was Edelhart dien vreeselijken beul met zijn valsch, grijnzend gezicht te lijf gegaan, maar hij voelde z'n onmacht, omdat hij geen wapens had. Bovendien stonden er in de deur nog twee schelmen. Het waren hellebaardiers.

Was Edelhart een aanval begonnen, dan zou hij in een oogenblik verloren zijn geweest. Drie tegen één was immers geen partij. Nee, hij moest geduld hebben en probeeren den cipier een poets te bakken.

Driemaal in de vierentwintig uur kwam diezelfde man in zijn cel eten brengen en altijd vond hij de gevangene zoo zoetjes mogelijk op de bank zitten. Deze scheen er geen oogenblik meer over te denken, een poging tot ontvluchten te wagen, hetgeen den bewaker een rustig gevoel gaf.

Vijf dagen had Edelhart in zijn donker verblijf doorgebracht, toen er eenige verandering in 't humeur van den cipier scheen te komen. Een enkelen keer zei hij goeden dag of maakte zelfs een kort praatje. De prins scheen dit heel gewoon te vinden en beantwoordde zijn vragen zoo vriendelijk mogelijk.

Eindelijk kwam het zoo ver, dat hij den gevangene gezelschap bleef houden, als deze zijn maal gebruikte.

‘Mijn meesteres heeft me opgedragen, goed voor u te zorgen,’ zei hij op zekeren dag. ‘Ge moogt hier niet ziek worden.’

‘Och, daar is niet veel kans op,’ antwoordde Edelhart. ‘Ik ben jong en kan best een stootje verdragen. Aan dit eten ben ik al gewend en slecht smaakt het niet.’

Hij zorgde wel, niet te laten merken, hoe moeilijk hij de droge aardappelen door 't keelgat kon krijgen. De harde korsten brood, waarop hij z'n tanden haast stuk beet, smaakten hem evenmin. Hij moest zich echter groot houden en doen of hij 't hier zoo kwaad niet vond.

‘Weet je, wie dat lekkere eten nu allemaal klaar maakt?’ vroeg de cipier.

‘Dat doet mijn persoontje, met den kok samen. ‘Mijn meesteres kan me dan ook onmogelijk missen.’

‘Dat begrijp ik,’ antwoordde onze gevangene. ‘Ben je hier al lang?’

‘Net een jaar. Ik woonde vroeger met een broer samen, maar we zijn allebei door de booze heks Ursula gestraft, omdat we het bosch hier onveilig maakten. Mijn broer veranderde ze in een raaf en mij laat ze met haar gevangenen omspringen.’

‘Dat lijkt me prettiger dan een raaf te zijn.’

‘k Zou niet weten, waarom. Mijn broer heeft zijn vrijheid terug en ik niet.’

‘En waar is de raaf?’ vroeg Edelhart.

‘Hier ergens in 't bosch en 't leuke van 't geval is, dat de veeren betooverd zijn. Wie zoo'n ding in z'n bezit heeft, is goed af.’

‘Goed af, waarom?’

‘Wel, m'n broer heeft me verteld, dat je dan een wensch kunt doen. Maar misschien jukt hij 't wel, want hij is niet te vertrouwen.’

Soms ziet hij er zoo komiek uit. Dan heeft hij armen en beenen, maar toch een snavel. Ursula maakt er maar wat van. Gelukkig zie ik hem nooit meer, want 't is een akelig gezicht, dat snap je wel.

Maar ik verpraat mijn tijd hier,' liet hij er angstig op volgen. 'Tot strakjes, heerschap.'

Hij nam het leege bord mee en verdween met een vriendelijk lachje.

'Mooi, die is eindelijk verdwenen,' zuchtte Edelhart. 'Nu wil ik toch eens zien, of ik met dat veertje wat beginnen kan. 'k Heb 't natuurlijk van dezelfde raaf gekregen die hij bedoelt; wie weet hoe 't me uit den nood helpt.'

Edelhart haalde het uit zijn zak en wreef er voorzichtig overheen.

Jammer genoeg gebeurde er niets. Hij wachtte, wachtte - en deed 't zelfde nog een keer.

't Is mis, 'k had 't eigenlijk ook niet anders verwacht,' bromde Edelhart. Hij draaide het veertje nog een paar keer in z'n vingers rond en stopte 't weer in zijn zak.

'k Moet dien cipier te vrind houden,' overlegde hij bij zichzelf. 'Met zijn hulp ben ik misschien wel 't best gebaat.'

Nog in gedachten verdiept, stond hij tegen den muur geleund, toen hij buiten een akelig gelach hoorde. Nieuwsgierig, wie daar kon zijn, zette hij haastig de bank overeind en klauterde naar 't raampje. Het was Ursula, die 't veld overstak en den weg naar 't bosch volgde. Edelhart zag duidelijk dat de raaf op haar schouder zat. Het dier maakte de wonderlijkste

geluiden en scheen best te spreken te zijn.

‘Zie je wel, die onnoozele vogel is goede maatjes met de heks en houdt de menschen voor den gek,’ dacht Edelhart verdrietig. ‘Gelukkig dat ik 't weet.’

Hij drukte zijn neus tegen 't harde ijzer om zooveel mogelijk naar buiten te kunnen kijken, toen hij plotseling zijn naam hoorde noemen.

‘Prins Edelhart,’ klonk een lief stemmetje, ‘kunt u mij verstaan?’

Hij stak zijn hand naar buiten en riep: ‘Ik kan u wel verstaan, maar niet zien. Mag ik weten wie mij roept?’

‘Ik, Roodkapje. Kijk, daar ben ik.’ Ze ging op eenigen afstand van den toren staan, waarin Edelhart was opgesloten en wuifde hem met haar rood mutsje toe.

‘Ik dacht wel, u hier te vinden!’ riep ze. ‘k Heb lekkertjes gewacht tot dat leelijke, oude spook op de wandeling ging. Ik weet, waar ze naar toe is en zeker blijft ze wel een uur weg. Ik heb me achter een kreupelboschje verstoppt, omdat ik bang was, dat ze me zien zou.’

‘St, praat niet zoo hard, kleintje, de bewakers mochten je eens hooren!’ riep Edelhart haar toe. ‘k Zou niet graag willen, dat ze jou hier ook opsloten.’

‘Geen nood,’ antwoordde Roodkapje. ‘k Heb gezien dat ze gezellig bij elkaar in de keuken zitten. Als Ursula uit is, doen ze dat altijd. Weet u, wat ik gedaan heb?’

‘k Ben met een mandje bloemen op hen afgestapt, net of ik ze verkoopen wou. De mannen werden kwaad en hebben me weggestuurd, maar onderwijl hoorde ik een heeleboel nieuws. Ze praatten druk over prins Edelhart

en uit de verhalen merkte ik al, dat mijn vriend uit 't bosch hier was opgesloten. Uw bewaker zit ook in de keuken, dus u hoeft nergens bang voor te zijn.'

'Zoo'n kleine slimmerd,' dacht Edelhart. 'Wat zou ze nu willen?'

'Ik heb een boodschap voor u,' vervolgde ze. 'Een dringende boodschap.'

'Wat dan, kleintje?' vroeg de gevangene blij.

'Toen ik u laatst goeden dag had gezegd en na mijn wandeling met den wolf bij grootmoeders huisje kwam, zag ik de heks Ursula net de voordeur uitstappen. Ik begreep er niets van, maar uit vrees dat ze me wat doen zou, ben ik gauw achter een boom gaan staan. Onder haar schort droeg ze iets, dat ze tusschen de struiken legde. Wat het was, kon ik niet zien.

Ik vond 't wel een beetje griezelig naar grootmoeders huisje te gaan en daarom besloot ik maar, den wolf weer op te zoeken. Toen ik hem vertelde, wat ik gezien had, schudde hij al maar met z'n kop.

'Wacht even,' zei hij, 'ik ga met je mee.' Hij deed 't ook werkelijk, dat lieve dier. En raad nu eens, wie we in 't bosch tegenkwamen? M'n eigen oud grootmoedertje. Och, schreien dat ze deed en nu moet u hooren, waarom. Iemand had haar verteld, dat ik in een diepe kuil was gevallen, en mijn been had gebroken. Doodsbenauwd is ze toen 't bosch in gelooopen, zonder me te vinden. Eindelijk kwamen we toch bij elkaar. De wolf is met ons mee naar 't huisje gegaan, waar grootmoeder hem op een lekker hapje trakteerde. Hij moest toch ook wàt hebben voor de moeite.

Midden in den nacht zijn we pas naar bed gegaan,

maar den volgenden morgen was ik toch weer vroeg op om te kijken, wat die ondeugende Ursula in de boschjes had weggestopt. Het was uw degen en daarop lag het bosje varenkruid, dat u in de hand had, toen ik u voor 't eerst zag. 'k Heb alles bij grootje gebracht, omdat ik dien dag naar moeder terug moest, maar nu kom ik u den degen brengen en 't varenkruid ook. Wist ik maar een middeltje, u beide zaakjes te bezorgen. Ze kunnen u te pas komen.'

'Je bent een lief meisje, hoor!' riep Edelhart met tranen in z'n oogen. 'Ik dank je wel voor al je moeite. Mijn zijden gordel zal ik naar beneden laten. Dat ding is wel tienmaal om mijn middel geslagen, dus zal het wel lang genoeg zijn.'

Hij rolde den gordel op en hield het eind in zijn hand. 'Daar komt hij,' riep Edelhart zijn vriendinnetje toe. 'Bind den degen er eerst maar aan, dan zal ik ophalen. Strakjes komen de varentjes aan de beurt.'

Zoo vlug mogelijk deed Roodkapje wat haar opgedragen werd. Na nog eens goed gevoeld te hebben, of de reis naar boven wel te vertrouwen was, liet ze den degen los. 't Gaat mooi, 't gaat prachtig!' riep ze, blij in de handjes klappend.

Zonder moeite haalde Edelhart het wapen door de ijzeren staven naar binnen. Daarop werd de gordel opnieuw neergelaten en kwam het varenkruid op dezelfde manier boven.

'Ziezo, dat is gelukt!' riep 't kleine ding. 'Nu ga ik gauw weer terug, prins Edelhart.'

Toen het meisje achter de boomen verdween, liet hij zich naar beneden glijden. Zijn eerste werk was nu, den

degen onder den stroozak te verbergen. Werd hij plotseling door onverwacht bezoek overvallen, dan was zijn wapen veilig geborgen.

‘Nu zullen we eens zien, of de goede fee Rosa waarheid heeft gesproken,’ dacht de prins, het varenkruid nog eens aandachtig bekijkend. ‘Fopt 't me net zoo als 't zwarte veertje, dan gooi ik het weg.’

Vol verwachting stak hij zijn neus in 't groen en zei plechtig: ‘Goede fee Rosa, maak mij onzichtbaar.’

't Gebeurde onmiddellijk. Op de plaats waar de gevangene gestaan had, was niets meer te bekennen. O, wat vond hij 't vreemd, zijn armen en beenen wel te voelen, maar niet te zien. Hij maakte zich echter nergens ongerust over. 't Voornaamste was, dat de fee haar belofte gehouden had. Nu herinnerde hij zich ook haar waarschuwing, alles wat zwart was, te wantrouwen. Ja, die raaf had hem bedrogen!

‘Was ik nu meteen maar de gevangenis uit,’ dacht Edelhart, toen hij van zijn verbazing bekomen was. Wat heb ik er anders aan, onzichtbaar te zijn?’

Onwillekeurig keek hij naar de ijzeren staven voor 't raampje en dat was zijn geluk.

Plotseling werd hij heel voorzichtig opgenomen en naar de vensterbank gebracht. Niets was er meer dat den doorgang belette, want de tralies vielen een voor een weg.

Als een vogel voelde hij zich door de lucht zweven, waarna hij heel langzaam op den grond werd gezet.

Edelhart kende zijn geluk niet, want hij was vrij. Hij zag alles om zich heen en kon toch maar niet gelooven, dat hij 't werkelijk was, die daar stond. Zichzelf niet te

zien en zich zoo licht als een veertje te voelen, moet ook wel iets heel bijzonders zijn! Heerlijk vond hij het, in deze gevaarlijke omgeving ongezien te kunnen blijven. En hoe gemakkelijk kon hij zich bewegen, zonder ook maar even moe te worden. Als hij wou kon hij wel op 't topje van den toren gaan zitten of boven in de wolken. Maar daar trok zijn hart niet heen. Naar het kasteel van de prinses moest hij, verder begeerde hij niet te gaan.

Met een tevreden lachje keek hij om zich heen. Wat leek 't hier nu anders dan strakjes, toen hij nog opgesloten zat. De velden waren minder kaal en de bosschen dichter bij. De grijze, verweerde muren van de gevangenis zagen er echter nog even somber uit en de tralies hadden haar plaats voor 't raampje weer ingenomen. Wat zou Ursula opkijken als ze den vogel gevlogen vond, zonder een gat of opening in de cel te kunnen ontdekken. De zware ijzeren deur zou ze onbeschadigd vinden en 't raampje goed verzekerd.

‘k Hoor haar al opspelen,’ lachte Edelhart. ‘De arme bewakers zullen 't moeten ontgelden. 'k Wil toch eens kijken, wat die lui nu uitvoeren. Gevaar is er niet bij, want ze kunnen me toch niet zien.’

De poort stond open. Hij liep het voorplein op en volgde een smal paadje dat naar een binnenplaats leidde. Daar scheen iets bijzonders te doen te zijn, want er werd druk gepraat en gelachen. Wel twintig jonge, stevig gebouwde mannen stonden in groepjes bij elkaar, terwijl Edelharts bewaker voor 't gemak een stoel had genomen. Hij scheen 't bijzonder warm te hebben, want telkens veegde hij zijn vuurrood gezicht af. De man was

t.o. 48

bezig een rooden mantel af te borstelen, dien hij een paar dagen geleden van Edelhart gestolen had. Deze herkende hem dadelijk aan de groote, witte kringen en de heldere kleur.

‘Zoo'n leelijke dief,’ dacht de prins, langzaam naderbij komend. ‘Hoe heeft hij me dat ding nu zoo gauw afgehaald? 'k Heb 't niet eens gemist. Lang zal 't baasje er niet mee pronken, wacht maar.’

Achter den rug van den bewaker wachtte hij een gunstig oogenblik af, om zijn eigendom weer in bezit te nemen. Terwijl de schelm den borstel neerlegde en een pijp opstak, wist Edelhart zijn slag te slaan.

‘Wel sapperloot, 't spookt hier!’ riep de bewaker, tevergeefs naar den mantel zoekend.

Hij had eens moeten weten, dat zijn gevangene, die vlak achter hem stond, het kostbare kleedingstuk al lang weer had omgeslagen.

Maar de mantel was niet te zien, evenmin als de eigenaar.

In zijn woede gaf de bewaker zijn kameraden de schuld.

‘Eén van jullie heeft me den mantel ontstolen!’ schreeuwde hij. ‘Pas op, als ik den dief te pakken krijg.’

Met een stoel gewapend stoof hij op een werkman af en greep hem bij de keel. Er onstond een hevig gevecht, waarbij de werkman een waterkan op zijn tegenstander aan stukken sloeg. Met een bloedneus en een paar wonden op zijn dik gezicht, droop de bewaker af. Van een paar oproerige toeschouwers kreeg hij nog een duw en een scheldwoord toe, omdat hij getoond

had, zijn kameraden niet te vertrouwen.

Intusschen verheugde 't den prins niet weinig, dat de ruwe klant eens flink klopp had gekregen. Hij verdiende nog een veel grooter pak slaag, maar vooreerst had hij toch een aardige portie beet.-

Op dezelfde manier als hij gekomen was, verdween Edelhart weer. 't Beviel hem uitstekend niet gezien te worden, waarom hij ook besloot, voorloopig geen verandering in dezen toestand te brengen.

**Vijfde hoofdstuk.
Zijn doel bereikt.**

Nauwelijks was onze held een eindje 't veld ingegaan, of daar zag hij in de verte de heks Ursula aankomen. Ze kwam het bosch uit, en liep den weg naar de gevangenis op.

Edelhart dacht, dat ze van zijn vlucht gehoord had en daarom zoo'n haast maakte. Hierin vergiste hij zich echter. Ze ging naar haar eigen huis, dat door een smal gangetje van de gevangenis gescheiden was.

Een paar minuten later kwam ze, huppelend als een jong meisje, de voordeur weer uit. Iemand, die haar niet kende, zou haar stellig voor een onnoozele aangezien hebben, zoo mal deed ze.

Eindelijk werd ze een beetje kalmer en keek behoedzaam rond. Geen onraad bemerkend, haalde ze een dun koordje uit haar zak, waaraan ze een zwarten ring gebonden had. Edelhart stond nog maar twee pas van haar af en herkende den ring dadelijk. Waar had hij hem ook maar weer gezien? O ja, in 't huisje van de oude grootmoeder, maar wat ze ermee had uitgevoerd, wist hij zich niet meer te herinneren.

Had Ursula geweten, dat haar gevangene haar zoo op de vingers stond te kijken, dan zou ze niet zoo rustig haar gang gegaan zijn.

Blijkbaar was ze naar huis teruggelopen, om dien tooverring te halen, want even later liep ze weer langs denzelfden weg naar 't bosch terug. Edelhart volgde haar op den voet en nu zag hij, dat ze tusschen 't struik-

gewas een schuilplaats had. 't Was een soort hut van planken gebouwd.

Hoewel de prins geen oogenblik bang hoefde te zijn, door zijn vijandin opgemerkt te worden, voelde hij zich hier toch allesbehalve op zijn gemak. Wat ging dat booze schepsel hem verder eigenlijk aan?

Langs een zandweg kwam hij in 't groote bosch. Hier was niets, dat hem den doorgang belette. De boomen hadden vrij dikke stammen en groeiden kaarsrecht naar boven. Op den grond lag een dik tapijt van kleine, groene naaldjes, die een heerlijken geur verspreidden! 't Was prettig daarop te loopen en de prins voelde geen moeheid.

Na zijn weg langs een helder beekje vervolgd te hebben, werd het bosch minder dicht en kwam hij eindelijk op een plek, waar vier wegen elkaar kruisten. Hier bleef hij even staan om te overleggen, welken kant hij zou uitgaan. In elk geval deed hij verstandig, zooveel mogelijk de richting naar 't kasteel Rustenburg te volgen.

'k Moet toch eens probeeren of 't varenkruid de tooverkracht nog niet verloren heeft,' dacht de prins. 't Kan hier geen kwaad, me even te vertoonen. 'k Loop anders gevaar te vergeten, hoe ik er in werkelijkheid uitzie.'

Hij haalde het bosje groen voor den dag en wilde er juist aan ruiken, toen hij een vreemd geluid hoorde. 't Was ver af, maar Edelhart wou liever niets wagen. Haastig stopte hij de varentjes weer weg en besloot vooreerst nog onzichtbaar te blijven.

'k Ben benieuwd wat daar aankomt,' dacht hij. 'Als

ik niet beter wist, zou ik denken dat 't kindertjes waren die krijgertje speelden. 'k Hoor duidelijk getrappel van voetjes. Maar wat zou zulk jong volkje hier in dit verlaten bosch doen?'

Hij bleef wachten, tot hij ginds een lange rij herten zag aankomen. Ze liepen regelrecht naar 't kruispunt toe en bleven daar staan tot 't heele troepje bij elkaar was. De prins verstopte zich achter een grooten boom, zonder er aan te denken, dat hij toch niet gezien kon worden. In de haast had hij nog 't ongeluk zijn voet te verstuiken, maar hij sloeg er geen acht op en strompelde door.

Zeker wel honderd herten verzamelden zich op 't zelfde punt, waarna ze in optocht den weg door 't bosch vervolgden.

In de meening dat er niets meer komen zou, verliet Edelhart z'n schuilplaats. Gelukkig was hij onzichtbaar gebleven, anders zouden een paar aardige meisjes erg van hem geschrokken zijn. Edelhart had ze niet opgemerkt en was verbaasd, ze zoo plotseling voor zich te zien. Ze droegen precies dezelfde kleeren, waaruit hij opmaakte, dat 't tweelingen waren. De groote flaphoeden, met bloemen versierd, bedekten bijna 't heele gezichtje, maar toch had de prins de gezonde, blozende wangen al gauw gezien. En wat leuk kwamen de bloote beentjes onder de wit en zwart gestreepte rokjes uit. De kleine voetjes zakten een heel eind in 't mollige tapijt weg en nu en dan gaven de meisjes een gillette, als een scherp dennenaaldje in 't blanke velletje stak.

Langzaam stapten ze voorbij, de herten goed in 't oog houdend.

‘t Zou wel aardig zijn, me even te vertoonen,’ dacht Edelhart. ‘Als ik maar zeker wist, ze niet bang te maken. In ieder geval kan ik 't zoo voorzichtig mogelijk aanleggen. Ze zullen toch ook geen boeman in me zien en me wel te woord willen staan. Misschien kunnen ze mij vertellen, welke de kortste weg naar 't kasteel Rustenburg is.’

Zoo diep mogelijk stak hij z'n neus in 't varenkruid en zei met duidelijke stem: ‘Dank u.’ Geen seconde later zag hij zichzelf weer. Zijn eerste werk was naar zijn degen te grijpen, want zonder wapen voelde hij zich nooit veilig. ‘Deed mijn voet nu maar niet zoo'n pijn, dan kon ik een beetje gauwer voort,’ zuchtte Edelhart. ‘k Zal flink moeten aanstappen, als ik de meisjes nog wil inhalen.’ Tot zijn groote blijdschap zag hij ze bij een weiland stilstaan. De herten waren ook niet verder het bosch ingelooopen.

Die groote ruime speelplaats scheen 't doel van hun tocht geweest te zijn. De beide meisjes hadden aan den kant van den weg een plaatsje uitgezocht. Daar hielden ze de wacht, tot 't weer tijd zou zijn, naar huis terug te gaan. Edelhart hoorde haar vroolijken lach en verheugde er zich in, met 't fleurige tweetal kennis te maken.

Met zijn hoed in de hand kwam hij naderbij.

‘Dag jongedames, 't doet me plezier hier eindelijk eens iemand te ontmoeten,’ zei hij. ‘Is 't hier altijd zoo stil?’

‘Ja mijnheer,’ zei de vroolijkste, ‘we komen hier nooit iemand tegen. Daarom zijn we verbaasd, u te zien.’

‘Dat begrijp ik best, jongedame. Maar vertel me eens, zijt ge misschien tweelingen? 't Is verbazend, zoo sprekend als ge op elkaar lijkt.’

‘Ja en de menschen kennen ons ook niet uit elkaar,’ zei de tweede nu. ‘Vindt u 't niet grappig?’

‘Ja, en hoe heeten de dames als ik vragen mag?’

‘Ik ben Bella.’ - ‘En ik Ella,’ riepen ze ieder op haar beurt.

‘O foei, dat is zeker om nog meer in de war te raken,’ zuchtte de prins. ‘U bent dus Bella?’

De zusters proestten van 't lachen, toen hij de verkeerde aanwees en gaven hem nog eens een lesje.

‘Nu moogt ge 't niet weer vergeten, hoor,’ zei Bella met haar vinger dreigend. ‘Anders vinden wij u heel dom.’

Edelhart beloofde zijn best te zullen doen en liet de meisjes raden, hoe hij nu wel heette.

‘Jan of Piet?’ vroeg Ella ondeugend.

‘k Zal 't u maar vertellen. Ik ben prins Edelhart. Al dagen loop ik naar 't kasteel Rustenburg te zoeken. De heks Ursula heeft me steeds tegengewerkt en me zelfs in haar gevangenis laten opsluiten. Als ze merkt dat ik er vandoor ben gegaan, zal ze mij wel weer achterna zitten.’

‘Die akelige heks!’ riep Bella verontwaardigd. ‘k Wist wel dat ze leelijke streken uithaalde, maar een prins achter slot en grendel te zetten, is toch wel een beetje heel brutaal.’

Edelhart knikte en vroeg: ‘Wat voert gij hier eigenlijk uit met uw beidjes?’

‘De herten die u daar ziet zijn van den toovenaar Merlink,’ vertelde Bella. ‘Wij houden toezicht op zijn troepje, begrijpt u?’

‘Juist, juist,’ zei Edelhart, opeens een pijnlijk gezicht trekkend. ‘De dames zullen er zeker niet op tegen hebben dat ik ook even ga zitten? 'k Heb mijn voet verstuikt en nu kan ik haast niet lopen.’

‘Stumperd!’ riep Bella medelijdend. ‘Kunnen wij u niet helpen? Een koudwaterverband is altijd goed. Wacht, 'k weet wel raad. Geef uw zakdoek maar eens.’

Ze liep ermee naar de beek en maakte hem flink nat.

‘Och, och! 't heele been is dik!’ riep ze, de kous naar beneden trekkend. ‘Daar kunt u niet op voort.’

‘t Zal toch moeten Bella. Mijn paard heeft Ursula in beslag genomen, want ik heb het na mijn komst in Roodkapje's huis niet meer terug gezien.’

‘Je moet er eerst wat natte bladeren op leggen, zus,’ raadde Ella, die ook graag wou helpen. ‘k Zal er gauw wat halen.’

Dadelijk was ze weer terug en nu ging Bella aan 't verbinden.

‘Je bent een knap verpleegstertje, hoor,’ zei Edelhart, toen ze ermee klaar was. ‘k Voel nu al dat 't verband me goed doet.’

‘k Geloof dat u maar een beetje jukt, omdat u mij graag een pluimpje wilt geven,’ riep Bella een kleurtje krijgend. Ze scheen haar antwoord wel wat vrijpostig

te vinden en vervolgde: ‘Kijk, de hertjes begrijpen niet waar we blijven. Ze zijn niet gewend, ons gezelschap zoo lang te missen.’

Edelhart stond op en gaf de zusters een hand.

‘Mag ik u vriendelijk bedanken voor uw hulp,’ zei hij. ‘Zelf zou ik er nooit aan gedacht hebben, den voet zoo zorgvuldig te verbinden.’

Ze lachten hem allebei zoo vriendelijk toe, dat Edelhart 't jammer vond, afscheid te moeten nemen.

Langs de beek liep hij terug om 't kruispunt in 't bosch weer op te zoeken, toen hij in de verte iemand zag aankomen. Edelhart zou den wandelaar stellig niet opgemerkt hebben, als hij niet zoo'n lawaai had gemaakt.

‘Hallo Bella en Ella, - hal-lo, hal-lo!’ schreeuwde hij met z'n armen zwaaiend. Hij scheen bijzonder goed met de tweelingen bevriend te zijn, en kwam nu op een drafje aanloopen.

't Was een bespottelijk klein ventje. Op zijn rug droeg hij een paar laarzen, even groot als de dreumes zelf.

‘Wat een potsierlijk ventje is dat!’ riep Edelhart in lachen uitbarstend. ‘Daar moet ik meer van weten.’ Hij keerde weer om en was al lang bij de zusjes terug, toen 't ventje zijn opwachting kwam maken.

Met vragende oogen keek hij den prins aan, alsof hij zeggen wou: ‘Vreemde snoeshaan, wat moet jij hier?’ Hij groette echter heel beleefd en ging op z'n teenen staan om de tweelingen een hand te geven.

‘Dag Klein Duimpje, waar moet jij met die groote laarzen naar toe?’ vroeg Bella verbaasd. ‘Je zult ze toch, hoop ik, niet aantrekken?’

‘Ph, wat heb je weer een drukte,’ antwoordde Klein

Duimpje. ‘Je weet immers niet eens waarvoor die laarzen moeten dienen.’

‘Nou, wat wil je er dan mee?’ viel Bella hem in de rede.

‘Dat zal ik je vertellen. Die laarzen zijn van een reus. Een poosje geleden lag hij aan den voet van een berg te snorken. Op m'n teenen liep ik naar hem toe en trok hem gauw zijn laarzen uit. Hij snorkte maar door, die lui lak. Ik pakte ze bij de lussen beet en slingerde ze over mijn schouder. Eerst rolde ik nog om ook, maar later ging 't goed. Zie je,’ vervolgde hij geheimzinnig lachend, ‘deze laarzen zijn betooverd. Trek je ze aan, dan passen ze je. Jullie even goed als mij. Zeven mijlen leg je in één minuut af, als je die stappers aan de voeten hebt. Ik ben nu twee dagen op reis en weet je waar ik vandaan kom? Van de Noordpool maar eventjes.’

‘Is 't werkelijk waar?’ riep Bella ongeloovig.

Klein Duimpje keek haar minachtend aan en wendde zich nu tot den prins.

‘Met u is 't beter praten,’ zei hij. ‘U gelooft me toch zeker wel?’

‘Natuurlijk, natuurlijk,’ antwoordde Edelhart. ‘Hier in de bosschen zijt ge zeker ook goed bekend?’

‘Klein Duimpje kent alle plaatsjes op z'n duimpje,’ giegelde hij. ‘Als ge wilt, zal ik u een paar mooie plekjes wijzen.’

Hij trok Edelhart bij den mantel en troonde hem mee het bosch in.

‘k Heb eigenlijk geen tijd, want ik moet naar 't kasteel Rustenburg,’ zei de prins na een poosje. ‘Als ik den weg nu maar wist te vinden.’

‘Den weg naar Rustenburg? Dien kan ik u wijzen!’ riep Klein Duimpje. ‘Daar boft u bij, hè? Ik ben er al een keer langs gekomen.’

Met 't plan er nog eens heen te gaan, heb ik gezorgd den weg altijd te kunnen vinden. Toevallig had ik mijn zakken vol witte keisteentjes en die heb ik allemaal langs den kant gestrooid. Ze eindigen bij 't kasteel Rustenburg.’

‘Ik dank je vriendelijk voor je aanwijzingen,’ zei Edelhart. ‘Nu moet ik ook maar gauw maken dat ik weg kom, anders is 't avond en kan ik de steentjes niet meer zien.’

't Kwam precies uit, zooals Klein Duimpje gezegd had. Geen oogenblik hoefde de prins te zoeken welken weg hij moest gaan. Wel was er hier en daar eens een steentje tusschen 't gras geraakt, maar er lagen er zooveel, dat Edelhart zich onmogelijk kon vergissen.

Een smal pad, aan beide kanten met laag hout begroeid, bracht hem naar een open ruimte. Edelhart merkte aan de vogels, die onrustig boven zijn hoofd fladderden, dat 't daar in de buurt niet pluis was. Op z'n teenen liep hij er heen en, o schrik, wie zag hij daar weer? De heks Ursula.

Gelukkig stond ze met den rug naar hem toe, zoodat ze Edelhart niet had opgemerkt. Hij vond 't echter voorzichtiger, geheel voor 't oog van zijn vijandin te verdwijnen, en riep de hulp van 't varenkruid in.

‘Wat zou ze nu weer in haar schild voeren?’ vroeg hij zich af. ‘Ze ziet er allesbehalve vriendelijk uit. Misschien heeft ze mijn vlucht ontdekt en hoopt ze me hier, op weg naar 't kasteel, te ontmoeten.’

Opeens draaide Ursula haar hoofd om en keek naar de plek, waar Edelhart stond. Zou ze hem met haar scherpe, doordringende oogen toch nog kunnen zien? Maar dat was immers onmogelijk.

Voor alle zekerheid klom hij in een boom, om zich geheel aan de macht van die booze heks te onttrekken.

Ursula scheen ongeduldig te worden. Nu en dan stampte ze nijdig met haar voet op den grond en tuurde door de boomen! 't Was duidelijk dat ze iemand verwachtte. En jawel, hoor, daar kwam eindelijk een klein, leelijk mannetje aangestapt.

Edelhart zag hem eerst voor een vogel aan, want hij had een langen snavel en op zijn hoofd droeg hij een kapje, met rechtopstaande veeren versierd. Zijn

dunne, korte beentjes konden het zware bovenlijf nauwelijks dragen. Daar kwam het dan ook van, dat het gedrocht als een gans waggelde.

‘Foei, foei, is dat wachten?’ bromde Ursula, toen het mannetje naast haar kwam staan. ‘Voortaan kom je onmiddellijk als ik je roep. Begrepen?’

De stumperd knikte, maar zei niets.

‘Je hebt zeker gehoopt, dat ik nu eindelijk weer eens een gewoon mensch van je zou maken, is 't niet?’ vervolgde Ursula plagend. ‘Maar dat heb je mis, baasje. Jou leven is zoo kwaad nog niet, al ben je zoo leelijk als de nacht. In de bewoonde wereld raakte niemand je met een tang aan, zoo afschuwelijk zie je er uit. Bah!’

Om haar afkeer nog duidelijker te toonen, spoog ze een dikken straal water uit.

Het mannetje stond beteuterd voor zich uit te kijken en bleef zwijgen.

‘Mijn plan is, je 't veeren pakje weer aan te trekken,’ ging ze wat vriendelijker voort. ‘Dan kun je vliegen en ben je in een wip naar de gevangenis geweest. 'k Wou zoo graag weten, hoe prins Edelhart het maakt. Je hoeft alleen maar door 't raampje te gluren, dan ben je klaar.’

Meteen stootte ze een paar vreemde woorden uit, waarop het mannetje dadelijk in een raaf veranderde. Edelhart herkende het dier onmiddellijk. Die bedrieger had hem 't veertje gegeven.

Nauwelijks was de raaf een eind weggevlagen of Ursula riep haar terug.

‘k Heb nog wat vergeten, lieveling,’ schreeuwde ze. ‘Hoor je 't?’

Een schel, krassend geluid was 't antwoord. Inplaats van naar beneden te komen, vloog de raaf in een boom en toevallig op denzelfden tak, waar Edelhart zat. Ze merkte niets van haar buurman, daar deze nog onzichtbaar was gebleven.

Van de mooie gelegenheid gebruik makend, strekte Edelhart zijn arm uit en greep den zwartkop bij den nek. Het slachtoffer was dadelijk dood. Toen gooide de prins zijn buit met een sierlijken zwaai naar beneden en had het geluk, Ursula net op de punt van haar neus te raken.

Ze gaf een gil van schrik en haar groote oogen rolden in haar hoofd van kwaadheid.

‘Ha, ik begrijp het al, een onbekende macht werkt me tegen!’ riep ze in haar woede. ‘Een gewoon mensch zal 't niet wagen, me zoo te beleedigen. Zouden de heksen misschien met de goede feeën samen gespannen hebben om mij er uit te werken?’

Bij die gedachte ging een rilling door haar leden. Ze werd bang en zette 't op een loopen. Op verren afstand hoorde Edelhart nog haar angstig gegil, dat niet ophield, voor ze haar woning bereikt had.

Na dit oponthoud werd 't voor den prins ook weer hoog tijd, naar beneden te komen.

Nu 't gevaar weer geweken was, vond hij 't niet noodig, nog langer onzichtbaar te blijven en wandelde dus als een gewoon mensch verder. De steentjes tot het eind volgend, kwam hij eindelijk aan 't bewuste kasteel waar geen levend wezen te zien was.

Alle vensters waren gesloten en bij de luiken hingen lange takken klimop en kamperfoelie neer.

In geen honderd jaar was er iets aan 't kasteel gedaan, geen wonder dus, dat 't geheel op een wildernis geleek.

Toen Edelhart het voorplein opliep, reikte het gras tot aan zijn middel. Voor de trappen van 't kasteel was hij een oogenblik niet eens meer te zien, zoo ver stak het onkruid boven zijn hoofd uit.

Toen hij met zijn vuist de voordeur open had geduwd, stapte hij naar binnen. Een muffe, onaangename lucht kwam hem tegen. Er hoorde werkelijk moed toe, in deze spookachtige omgeving door te dringen.

Op zijn teenen liep Edelhart door 't voorportaal naar de breede trap. Daar stond waarlijk een dienstmeisje met een veger in de hand tegen den muur te slapen. Op de eerste verdieping lag een hond met een kluif in zijn bek. Een soldaat had de hand op den kop van zijn makker gelegd en was in die houding eveneens door slaap overvallen. Waar Edelhart ook kwam, overal vond hij menschen en dieren in diepe rust.

De gouvernantes, de hofdames, de officieren, de koks, de stalknechts, de koetsiers, de paarden en de jachthonden, ja, zelfs de spinnen en de vliegen waren ingedut.

Een deur, achter een zwaar gordijn verborgen, gaf toegang tot 't slaapvertrek der prinses. Het hart bonsde Edelhart in de keel, toen hij de kruk zoo zachtjes mogelijk omdraaide. Nog even bleef hij op den drempel staan, omdat hij 't haast onbescheiden vond, de prinses te storen.

Een gouden ledikant stond midden in de kamer. De zijden gordijnen waren dicht, zoodat Edelhart, wilde

t.o. 64

hij haar zien, wel naar binnen moest gaan. Als een dief sloop hij naar 't bed en sloeg het gordijn op.

Hij kon zijn oogen niet gelooven, toen hij daar het jonge meisje, nog rustig slapend, zag liggen. Wat prachtig waren haar goudblonde krullen en hoe fijn haar trekken.

Vol bewondering knielde de prins bij 't ledikant neer. O, hij had wel willen juichen van vreugde, toen hij haar geregeld zag ademhalen.

‘Gelukkig, ze leeft! - nu zullen de goede feeën wel met me zijn!’ riep hij.

Terwijl Edelhart nog steeds voor 't bed lag geknield, liet de torenklok plotseling zes zware slagen hooren. Op 't zelfde oogenblik opende het prinsesje de oogen en keek den bezoeker glimlachend aan.

‘Zijt ge daar eindelijk?’ vroeg ze, haar klein handje naar hem uitstekend. ‘Al veel te lang heb ik op uw komst gewacht.’

‘En ik verlangde dag en nacht naar u,’ antwoordde Edelhart diep bewogen. ‘Maar de weg hierheen was moeilijk. Wat ben ik gelukkig, u eindelijk gevonden te hebben. Nu wordt ge mijn vrouw en blijven we altijd bij elkaar.’

Zesde hoofdstuk.

Blijde dagen.

Het wit zijden japonnetje, waarin ze in slaap was gevallen, zag er nog even onberispelijk uit als honderd jaar geleden en wat stond het goed bij die mooie, blauwe oogen!

Gezellig babbelend liep het jonge paar 't heele kasteel door en waar ze kwamen, ontwaakten de langslapers uit hun droomen.

Het dienstmeisje op de trap ging door met vegen. De hond kloof zijn been af en de soldaat streek hem nog eens vriendelijk over den kop, voor hij zijn geweer op schouder nam.

De koks gaapten er lustig op los, hun jongens verwijtend, dat ze niet vlugger aan 't werk gingen. Overal heerschte een drukte en beweging van belang, maar toch was binnen een uur de orde geheel hersteld.

‘t Zal tijd worden, mezelf ook wat op te knappen,’ zei de prins, zich in den spiegel bekijkend. ‘Ik schaam me, zoo met mijn bruidje te loopen. Mijn kleeren zien grijs van 't stof en kijk eens naar mijn laarzen!’

De prinses wees hem een kamer aan, waar hij zich kon wasschen en gaf de bedienden bevel, de kleeren zoo netjes mogelijk schoon te maken.

Edelhart vond de prinses in de ontvangzaal terug, waar ze met de verschillende hofdames en officieren een praatje maakte. Ieder dankte den prins voor zijn komst in 't kasteel, want was de tocht mislukt, dan zou

alles waarschijnlijk nog in denzelfden toestand gebleven zijn.-

De avond eindigde in een groot feest, dat buiten gegeven werd. Bij 't verschijnen van 't jonge paar was ook daar alles veranderd. Het wilde groen tegen de muren was met smaakvolle hand naar boven geleid. Ook vond men geen grashalmen meer van een meter lengte. Veel mooier dan honderd jaar geleden bloeiden de bloemen. 't Was of 't kasteel en alles wat

daarbij hoorde, in feestdos werd gestoken.

De volgende dag bracht weer nieuwe verrassingen. Al heel vroeg in den morgen liet Klein Duimpje zich aandienen. Maar hij was niet alleen. Zijn vriendinnen, Bella en Ella, vergezelden hem. De schildwacht had de beleefdheid een lakei te roepen, die het drietal den weg wees. Ella en Bella namen Klein Duimpje in haar midden en hielpen hem de trap op. Zijn zevenmijlslaarzen zouden het kleine ventje ook in 't groote kasteel Rustenburg goede diensten bewezen hebben, maar op aanraden van de tweelingen had hij ze bij deze plechtige gelegenheid zoolang achter 't schildwachthuisje neergezet.

Bij hun komst in de eetzaal, waar 't jonge paar nog aan 't ontbijt zat, kwam de prins hen dadelijk tegemoet en stelde het kleine gezelschap aan de bruid voor. Deze had niet weinig schik in 't aardige bezoek. Toen Edelhart haar vertelde, hoe Klein Duimpje hem met de witte keisteentjes geholpen had, kon ze niet nalaten het mannetje op haar arm te nemen en een dikken zoen te geven.

Daarop boden de tweelingen de prinses een ruiker wilde rozen aan, die ze in 't bosch geplukt hadden.

‘Ik dank u wel, lieve meisjes,’ zei ze, haar allebei een hand gevend. ‘Hoe vriendelijk, zoo aan mij te denken. Nu wilt ge me zeker nog wel een pleziertje doen?’

Nieuwsgierig wat er volgen zou, keken ze nu eens den prins, dan weer de prinses aan. Ze hadden het bruidspaar wel om den hals willen vliegen, toen hun gevraagd werd, of ze lust hadden met hun drietjes de huwelijksfeesten bij te wonen.

‘Ja en dan verwacht ik Klein Duimpje met de zevenmijlslaarzen aan,’ voegde de prins er aan toe.

Het kleine ventje stond te dansen van plezier en vroeg of de koning en de koningin ook op de partij kwamen.

‘Natuurlijk, die in de eerste plaats,’ antwoordde Edelhart. ‘Ik wou maar dat ze hier waren. Ze weten nog niet eens, dat ik op 't kasteel ben aangekomen en de prinses ontwaakt is.’

‘Zijn ze ver weg?’ vroeg Klein Duimpje.

‘Nee, ge kunt 't paleis ginds in de verte zien,’ zei de prins, 't kereltje voor 't raam optillend.

‘Dan ga ik er dadelijk heen!’ riep Klein Duimpje opgewonden. ‘M'n zevenmijlslaarzen heb ik bij me. Ze staan achter 't schildwachthuisje.’

In een oogenblik had hij zijn voetjes er in geschoven en stond de dreumes met één stap al midden in de bosschen.

In 't blijde vooruitzicht gauw weer op 't kasteel Rustenburg terug te mogen komen, namen ook Ella en Bella afscheid. Nooit hadden ze durven hopen dat haar bezoek aan den prins zulke heerlijke gevolgen zou hebben. Op weg naar huis praatten ze dan ook nergens anders over en samen rekenden ze uit, hoeveel nachten ze nog moesten slapen, voor de feestdag daar was.

Intusschen waren Edelhart en zijn bruidje den tuin ingegaan, met 't plan een morgenwandeling te maken. De blauwe lucht en de stralende zon beloofden een heerlijken dag. Waar ze ook liepen, overal was 't even mooi. Schitterende fonteinen en prachtige watervallen trokken om de beurt hun aandacht, terwijl de verschillende

soorten bloemen overal kleur en leven aan gaven en versiering brachten.

Den tijd vergetend, ging het jonge paartje achter in den tuin op een bank zitten. Daar maakten ze plannetjes voor de toekomst en overlegden met elkaar, hoe ze hun woning zouden inrichten. Het bruidje noemde alle bloemen op, welke ze in haar tuin wou planten en daaronder hoorden in de eerste plaats de roosjes.

‘Ja, donkerroode rozen!’ riep de prins, ‘maar weet ge wel, dat we onzen tijd hier verpraten? ’t Zal zeker al middag zijn.’

Gearmd en iederkeer weer een omwegje makend, keerden ze naar Rustenburg terug, waar ze een plaatsje voor ’t raam uitzochten.

Ze zaten echter nog geen vijf minuten, toen plotseling een donkere wolk de lucht verduisterde. Zeker wel twintig wagens, door kleine wolken gedragen, kwam uit de richting van ’t koninklijk paleis aanzetten.

Kolossale vogels trokken ze blijkbaar zonder eenige moeite voort. Bij de stoep van ’t kasteel streken ze neer, zonder geluid te maken.

In de eerste luchtkoets zaten de koning en de koningin met ’t schoothondje. Dan volgde de heele hofhouding op de keukenjongens na, die met ’t fornuis achteraan kwamen.

De goede fee Rosa had dit vervoermiddel uitgedacht en hoorde zelf ook onder ’t gezelschap, evenals Blauwbaard, Riket met de Kuif en ’t aardige Roodkapje.

Klein Duimpje was er, op verzoek van ’t Vorstenpaar, ook bij. Hij maakte de reis niet in een luchtwagen, maar in een van zijn zevenmijlslarzen mee. Deze had

hij heel losjes om den nek van een trekvogel gebonden.

De prinses haastte zich, haar ouders tegemoet te gaan.

De koning en de koningin schreiden van aandoening, toen ze hun dochter omhelsden.

‘Wat ben je jong gebleven, lieveling!’ riep de koning, haar steeds met betraande oogen aankijkend. ‘Nu is onze droefheid voorbij.’

‘En nu hebt u nog een zoon ook gekregen,’ zei de bruid overgelukkig. Ze trok Edelhart naar zich toe en stelde hem vol trots aan haar ouders voor.

‘U kent hem wel langer dan ik,’ lachte ze, ‘maar als mijn bruidegom ziet ge hem toch voor 't eerst. Aan hem hebben we ons geluk te danken.’

Haar stem beefde toen ze dit zei, maar dadelijk trachtte ze het dikke gevoel in haar keel weer weg te slikken.

‘Nu is alles zóó heerlijk en toch is er iets, dat me erg hindert,’ zei het bruidje, toen ze later met Edelhart alleen was. ‘Ik vind vader en moeder zoo oud en grijs geworden. Natuurlijk zijn ze in al die jaren veranderd, maar dat 't zoo erg zou zijn, had ik niet gedacht. Als ik ze nu maar niet gauw moet missen, Edelhart.’

‘Kom, ze zijn gezond en sterk, m'n beste,’ troostte hij haar. ‘Toen ik ze 't laatst gezien heb, zagen ze er nog veel minder uit. Veel te lang hebben ze onder 't gemis van hun dochter geleden, maar nu schijnt het zonnetje weer. Ge zult eens zien, hoe ze nu in korten tijd opknappen.’

‘Zou 't waar zijn, Edelhart?’ zei 't bruidje een beetje ongeloovig. ‘Dat is nu nog mijn eenige wensch.’

Zoo verliepen de dagen en steeds kwamen er weer nieuwe gasten bij. Tegelijk met den parmantigen markies van Carabas verschenen ook de tweelingen Ella en Bella op 't kasteel. Een lange rij adellijke families volgde nog en ieder vroeg zich af, wie toch die eenvoudig gekleede meisjes konden zijn. Een kransje van wilde bloemen hadden ze op 't blonde haar gelegd en dat stond veel mooier dan al de juweelen en paarden, waarmee de andere gasten zich opgepronkt hadden.

De zusters van Asschepoetster kwamen 't laatst, daar ze aan een ander hof juist een groot feest hadden meegemaakt.

Het gezellige diner duurde een heelen dag en nog vroolijker werd de stemming, toen trompetgeschal de komst van meer gasten aankondigde. Het waren de ouders van den prins.

Een paar goede feeën, die hun 't nieuws verteld had-

den, waren meegekomen om den weg naar 't kasteel te wijzen.

‘Nu ontbreekt er ook niemand meer op 't feest!’ riep Edelhart, blij zijn ouders terug te zien. ‘Ik zou tenminste niet weten...’

Plotseling zweeg hij en betrok zijn gezicht.

‘Wat is er?’ vroeg de prinses bezorgd.

‘We hebben de heks Ursula vergeten,’ zei hij doodsbleek. ‘Wie weet hoe ze ons daarvoor straffen zal.’

‘Wees niet bezorgd, brave vriend,’ klonk opeens een stem achter hem.

Edelhart keerde zich om en keek in de vriendelijke oogen van een vreemde toovergodin. Als hij zich niet vergiste, was ze met zijn ouders meegekomen.

‘Ursula leeft niet meer,’ zei ze. ‘Die heeft haar straf ook wel verdiend.’

De jonge man slaakte een zucht van verlichting en menigeen deed 't hem na.

‘Ik zal u vertellen, wat er met haar gebeurd is,’ ging de toovergodin op zachten toon voort. ‘Door een toeval ben ik het te weten gekomen.’

Toen Ursula merkte, dat de cel, waarin ze u had opgesloten, leeg was, gaf ze in haar woede al de bewakers en verdere bedienden een flink pak slaag. Dat grapje kwam haar echter duur te staan. De ruwe mannen bedankten voor de eer, door zoo'n gewetenlooze heks afgeranseld te worden. Al veel te lang hadden ze haar booze buien moeten verdragen, maar nu liep 't toch de spuigaten uit.

De groote vraag was echter, hoe men haar zou kunnen straffen. Ze was achterdochtig en slim. Daar-

bij bezat ze een zwarten tooverring, waarmee ze al zooveel menschen ongelukkig had gemaakt. Haar dien ring op een handige manier te ontnemen, leek ieder een onmogelijkheid toe. Toch had de kok op een nacht de brutaliteit, in haar kamer te sluipen. Hij wist, dat ze haar kostbaren schat altijd onder haar hoofdkussen stopte, wanneer ze ging slapen. Was 't nu zoo'n waagstuk, dat onnoozele, kleine dingetje er onderuit te halen?

Op de gang hoorde hij haar al snorken en dat liefelijke geluid verminderde niet, toen de kok zijn hand onder 't kussen schoof en den ring weghaalde. Geen oogenblik hoefde hij bang te zijn, ontdekt te worden. Alleen hadden zijn vrienden, die hem in de keuken opwachtten, in hun opgewondenheid alles kunnen verraden. Ze gooiden elkaar gewoon met borden en schotels om aan hun blijdschap lucht te geven.

‘Nu hebben we haar in onze macht,’ werd er van alle kanten geroepen. ‘Hoera, lang leve onze kranige kok!’

Den volgenden morgen had er een groote vergadering plaats. Er werd besloten de lieve meesteres te overvallen en aan handen en voeten te binden. 't Heele gezelschap was bij de groote gebeurtenis tegenwoordig. De kok en drie bewakers snoerden de touwen stevig vast, zonder zich aan de bedreigingen van de woedende heks te storen.

‘Wat moeten we nu verder met haar doen?’ vroeg een van de bewakers.

‘Ophangen!’ riepen een paar mannen.

‘Nee, in 't water gooien!’ schreeuwde de grootste meerderheid.

En zoo gebeurde het.

In optocht werd de gillende Ursula naar den vijver gebracht. De kok, een sterke, stevige baas, tilde haar in de hoogte en wel honderd toeschouwers, waaronder ook een paar dikke kikkers, zagen haar met een plons in 't water verdwijnen.

Toen ze voorgoed weg was, hebben de bedienden haar huis leeg geplunderd en alles onder elkaar verdeeld. Ze

moeten nu zoo rijk geworden zijn, dat ze er ruim van kunnen leven.’-

Met gespannen aandacht hadden de gasten naar 't verhaal van de toovergodin geluisterd, maar niemand beklagde Ursula.

‘Ze heeft haar verdiende loon,’ zei Edelhart, blij niet meer door haar gekweld te kunnen worden. ‘En mocht de kok den tooverring houden?’

‘Ja, maar die heeft voor hem geen waarde, omdat hij de woorden niet kent, die hij bij 't doen van een wensch moet uitspreken,’ antwoordde de fee. ‘Dat geheim wist Ursula alleen.’

Verder werd er niet meer over de heks gesproken, daar 't noemen van haar naam de ouders van 't bruidje al zenuwachtig maakte. En dat was te begrijpen. Immers niemand had zooveel verdriet van haar toovermacht ondervonden als die beide oudjes.-

Eindelijk was de trouwdag daar. De kameniers beijverden zich, de prinses zoo smaakvol mogelijk te kleeden. Haar wit zijden japon, door vier toovergodinnen geborduurd, kon niet mooier uitgevallen zijn. Ook de sluier, een geschenk van duizend kabouters, was meer dan prachtig bewerkt. De kleine schoentjes, van 't fijnste zilverdraad vervaardigd, schitterden nog veel en veel mooier, dan die van Asschepoetster.

Was het niet natuurlijk, dat de oude moeder haar handen van bewondering in elkaar sloeg, toen ze haar dochter als 't liefste bruidje van de wereld voor zich zag?

De toovergodin Rosa, de meest geroemde fee van 't land, kon niet bij deze buitengewoon lieve verschijning in de schaduw staan.-

In tien wolkenwagens, door adelaars getrokken, werd de stoet naar de kapel gebracht. De koningin deed niets dan schreien en de koning durfde het jonge paar geen oogenblik aankijken, uit vrees ook in tranen uit te barsten.

's Avonds liet hij, ter eere van de groote gebeurtenis, een prachtig vuurwerk afsteken, waarvan duizenden en duizenden toeschouwers genoten.

Het kasteel, met alles was er bij behoorde, werd 't

eigendom van 't jonge paar en daar bleven ze ook altijd wonen.

Gebeurde het nog eens een enkel keertje, dat Ursula in Edelhart's droomen verscheen, dan kwam er een genoegelijk lachje op zijn gezicht, als hij zag hoe ze door een van haar vijanden werd afgerost.

